

Păzitorul de Savu POPA

Primi un beep scurt. Acesta era semnalul. Închise laptopul, se ridică de la masă, merse în hol, îmbracă un hanorac, luă de pe pervaz cheia, ieși în curte, ajunse la poartă, o deschise. Nu era nimeni. Ieși în stradă, se uită în toate părțile. Nimeni. Era doar în șlapi, totuși pași de pe trotuar. Simți, prin șlapi, asfaltul rece. O mașină se apropie încet, din direcția parcului. Opri lângă el. Din mașină se dădu jos musafirul. Acesta era îmbrăcat ca un detectiv de pe vremuri. Pardesiu cenușiu, înalt, o pălărie neagră, ochelari de soare. Părea încordat. Ducea în mână dreaptă o valiză grea. Închise cu grijă ușa, mașina plecă. Cei doi se priviră o clipă, își strânseră mâna și intrară în curte. Îl conduse pe musafir în casă, intrară în prima cameră, unde se afla biroul, îl pofti să ia loc la o măsuță de lângă. Nu se dezbracă de pardesiu. Nu-și dădu jos nici pălăria, nici ochelarii. La un capăt se așeză musafirul, la celălalt, el.

Pe masă se aflau deja două cafele. Musafirului îi puse un șervețel, o linguriță și doar un singur pliculeț de zahăr. El își puse două. Își zâmbiră, își amestecară zahărul, vreo câteva secunde. Sorbiră din cafeaua nu foarte fierbinte. Lăsară căniile jos în același timp.

– Ai citit cu atenție clauzele contractului pe care ți l-am trimis aseară?

– Cu cea mai mare atenție.

– Sper că nu au existat neclarități? Mă rog, nu știu cât de clar ți-a părut textul, îți spun sincer, am ajuns târziu ieri, nu am avut timp să ți-l scanez, mi-am și uitat, drept să-ți spun, așa că, aseară, cum am ajuns, am mers unde aveam lumină bună, am scos telefonul, am aprins camera și am făcut vreo două, trei poze. Le-am tot privit, până la urmă ți-am trimis-o pe ultima, care mi s-a părut cea mai clară.

– Da, repet, a fost totul în regulă, îi spuse el pe un ton ferm.

– Mă bucur. Ai reușit să semnezi?

– Da, sper că nu e o problemă dacă am folosit semnătura digitală?

– Nicidecum. Doar ne-am digitalizat și noi...

– Perfect.

– Spune-mi, acum, dacă ești de acord să începem, sper eu, fructuoasa noastră colaborare, nu mai târziu de mâine?

– Putem și de astăzi, din partea mea, e ok oricând!

– Bun, știu, conform contractului, colaborarea ar debuta abia săptămâna viitoare, luni, dar eu spun că e mai bine așa. Să avem câteva zile înainte, un răgaz necesar să ne cunoaștem mai bine, să vezi cum sunt, ce fac, cum mă comport, cum privesc eu anumite lucruri. Să nu fie un șoc pentru tine. Să te iau prea din scurt. De aceea, e numai bine dacă începem de mâine.

– Și eu spun la fel.

– Uite, îți mai spun ceva. Nu este stipulat în contract. Un sfat prietenos. Nici măcar un sfat, ci, mai mult, o opinie!

– Ascult.

– Să încerci să îți cultivi răbdarea cât pentru două vieți. Chiar și când te simți epuizat, când abia poți mișca, să nu cedezi, să nu te lași pradă gândurilor, îndoielii. Forțează-te, ridică-te, continuă, în ciuda oricăror rezistențe! Știi că poți! Nu degeaba ai apelat la noi. Nu degeaba ai ales această meserie, nouă în listă, apărută, inventată nici de două luni încoace.

– Am înțeles. Nu am ce să adaug.

– Îți trebuie o răbdare de fier și plumb, amestecate bine!

– Bun, aș dori să încerc aripile, să mi le montez acum, să văd cum îmi vin, cum ar trebui să stau cu ele, în ce poziție?

– Exact, e bine că vrei să le încerci din prima. Stai puțin.

Musafirul se ridică, puse valiza pe masa care fusese repede eliberată de cele două căni, formă un cifru, așteptă, din interiorul valizei se auzi o scurtă melodie psaltică, o ascultă până la capăt, după ce se termină, valiza se deschise cu un pocnet. Își băgă mâinile, apucă din ea, cu grijă, două obiecte învelite în foi albe, care păreau două vase. Așteptă cu ele, până ce gazda luă valiza și o puse jos. Musafirul puse apoi, cu cea mai mare grijă, cele două obiecte pe masă, le despachetă, aruncă foile pe jos, ieșiră la iveală două aripi de înger, împachetate în două pungi cu bule.

Capetele erau lipite, le desfăcu pe rând, scoase, tot pe rând, aripile care erau de mărimi medii, de un alb cam cenușiu, suflă asupra lor, ieși puțin praf, se întoarse spre el și i le dădu. Acesta le luă cu grijă, merse în baie cu ele, se întoarse după câteva minute, înaripat. Îi stăteau bine. Nu le simțea ca pe o povară. Făceau

parte, în mod natural acum, din corpul său. Musafirul se arată satisfăcut. Dădură mâinile și plecă. El îl conduse și se întoarse după puțin timp. Merse direct la oglinda din hol, făcu o piruetă și se arată mulțumit. Îi stăteau mai mult decât bine. Ar trebui să se facă un comerț cu aripi de înger! La costume fancy, o pereche de aripi de înger! Ar deveni, repede, o modă.

Intră în camera de zi, se puse în fotoliu și dădu drumul la televizor. Vârfurile aripilor, unite, îi înconjurau acum capul ca o aură. Azi era încă liber. Dar de mâine avea să-și ia în primire postul obținut, acela de păzitor al propriului înger.

<https://omiedesemne.ro/sa-mai-citim-si-proza-pazitorul-de-savu-popa/>